

Installatie van de burgemeester van Roermond, Yolanda Hoogtanders, op 20 september 2023

Geachte raad, college, burgemeesters,
beste mensen, beste Yolanda, familie en vrienden van Yolanda,

Wanneer iemand met Limburgse wortels een prominente plek gaat vervullen in onze provincie, maar nu nog **'in het noorden'** werkt... dan gaat het in kranten, op tv en online vaak over een **'terugkeer'**.

Als je zo iemand – in dit geval een burgemeester – aan het Limburgs publiek wilt presenteren, dan wordt die terugkeer vaak een belangrijk element in het verhaal.

En ik snap dat wel.

Want hoewel het minstens zo interessant is wat iemand achterlaat en **meeneemt**, biedt dat woord 'terugkeer' een simpele samenvatting van iemands status.

Het appelleert ook aan een stukje Limburgse **trots** – die maar weinigen hier onbekend voorkomt, gok ik zo.

Toch is het naast een duidelijke samenvatting ook een beetje een containerbegrip.

Terwijl elke terugkeer een uniek verhaal is.

Waar gaat iemand precies naar terug?

Hoe ervaart de persoon in kwestie het **zélf**?

Voelt het **geborgen** – alsof je weer leeft in de grond en de geuren van je jeugd?

Voelt het **vertrouwd** – omdat je al aardig wat voetstappen hebt liggen op de plek die je weerziet?

Hoe worden het beeld en de ervaringen van **tóen**, aangevuld met de realiteit van **nu**?

Ik kan me zo voorstellen dat het voelt alsof **alles** is veranderd – en tegelijkertijd ook **niets**. Heel dubbel.

Yolanda,

Is het eigenlijk wel een terugkeer, of was je nooit echt weg?

Als ik afga op wat ik over je leven leerde, dan is het dat tweede.

Nooit echt weggeweest.

Je bent altijd het leven blijven vieren hier, op gezette momenten.

Toch is er tussen jouw 18^e toen je de streek verliet en nu, best wat gebeurd in deze stad.

Het **aanzicht** en **aanzien** van Roermond zijn beiden veranderd.

De stad is gegroeid, en ook in de beeldvorming groter geworden. Ze heeft meer aandacht opgeëist.

Dat waren niet uitsluitend beelden om trots op te zijn.

Prachtige ontwikkelingen gingen hand in hand met publiekelijke dalen.

Vanuit die dalen is er hard gewerkt.

De rug gerecht, de borst vooruit.

Op weg naar meer openheid.

Verandering. Verbetering.

De tijdelijke maar **bezielende** leiding van waarnemend burgemeester Hoes is hierin van groot belang geweest.

Dankjewel, Onno, zeg ik dan ook. Veel dank voor jouw harde werk!

Overigens – onder het kopje ‘complimenten’: ook mijn grote waardering voor de vertrouwenscommissie en de gemeenteraad voor het selectieproces.

De procedure rondom de benoeming is uitstekend verlopen.

En als Yolanda straks veilig de ambtsketen om heeft hangen, zit ook mijn werk er op...

Beste mensen,

U leeft hier allen in een prachtige gemeente.

Met een geweldige historie, zowel in de binnenstad als in de omliggende dorpen.

Je hebt een pareltje te pakken, Yolanda.

Met een bijzonder verleden en een florissante toekomst in het vizier.

Want ondertussen is Roermond in het Nederland van nu, echt een soort scharnierpunt. De knie van Limburg. Het onderdeel dat maakt dat de hele provincie beweegt.

Met een cruciale regiofunctie. Want er wordt hier veel mogelijk gemaakt, voor flink wat mensen die in deze omgeving wonen, leven en werken.

Het onderwijs is hierbij een belangrijke pijler aan het worden en die aandacht voor de jongste generaties is van levensbelang voor de toekomst van de regio.

Dat wil ik toch even meegeven.

Maar ook in de symboliek, in het immateriële, wordt Roermond van groter belang.

Neem bijvoorbeeld op 5 mei de landelijke start van de Bevrijding.

Voor een burgemeester zijn zulke dagen, zulke evenementen, een niet te onderschatten 'troef' om in contact te zijn met vele bewoners en organisaties.

Dit soort dagen en de voorbereiding erop zijn echt een manier om te kunnen verbinden en mensen elkaar te laten vinden.

Tegelijkertijd zijn er hier in Roermond, net als in het hele land, ook **zorgen**.

We maken de grootste koopkrachtdaling mee in 40 jaar.

Er is veel onzekerheid over de toekomst.

De arbeidsmarkt staat onder druk, net als wat ik maar even noem 'de sociale structuur van de stad'.

Daarmee bedoel ik: de banden tussen mensen onderling en de banden tussen bewoners en instanties.

Dat speelt overal, maar zeker ook hier.

Op welke manier kijken we naar elkaar om?

Hoe geeft het stadsbestuur thuis?

Durven we **hoopvol** te zijn en **vertrouwen** te hebben?

De uitdagingen lijken af en toe eindeloos – en dan is het zaak om iemand in je midden te hebben die **stoïcijns** kan door buffelen. Maar die ook **tijd, warmte en aandacht** heeft.

Ik kijk wat dat betreft vol vertrouwen naar de gemeente Roermond en naar jou, Yolanda.

Het probleemoplossend vermogen hier was al groot.

En vanaf nu beschikt deze gemeente naast alle kennis en ervaring die al in huis was, ook over een vaste nieuwe aanvoerder die er heel veel zin in heeft.

Yolanda,

In de berichtgeving over jouw aantreden wordt niet alleen het woord 'terugkeer' genoemd.

Maar ook de term '**zij-instromer**'.

Je hebt een schat aan ervaring opgedaan in rollen buiten het gemeentebestuur, die nu hun waarde hier gaan bewijzen.

Gecombineerd met jouw bevologenheid beschik je over de juiste ingrediënten voor een succesvolle periode.

Tegelijkertijd stap je in op een moment dat de druk op de positie van een burgemeester toeneemt.

De baan is – meer dan ooit – **24/7**.

Bewoners eisen meer dan decennia geleden.

Er is veel **verharding**. In maatschappij en politiek.

En ondertussen zijn de lokale opgaven groter en groter geworden.

Elkaar **verstaan**... dat **luistert dus steeds nauwer** – zeg ik wel eens vaker.

Maar het is wel één van de belangrijkste opdrachten van een burgemeester en het stadsbestuur als geheel.

Geen enkel bestuur kan het zich hierbij veroorloven om teveel met elkáár bezig te zijn.

De blik naar buiten, het oog op de opgave: **dát** is waar het om draait.

Ik heb er alle vertrouwen in dat u met Yolanda iemand heeft gevonden die ieder hier scherp op houdt.

Tot slot.

Wat iemand dan ook allemaal al deed in zijn of haar leven...

... welke status of positie je ook had...

... of je ondernemer, directeur of minister was...

er is geen baan vergelijkbaar aan die van burgemeester.

Zodra je **dát** wordt, verandert alles.

Elke **ouder** in de zaal weet dat er aan de geboorte van een **kind** niets kan tippen... en elke **burgemeester** in de zaal kent het verantwoordelijkheidsgevoel, de liefde en de zorgen die in je ontwaken zodra je de sleutels van de stad in handen krijgt.

De stad gaat echt wel een beetje je kindje worden... en dat is een waanzinnig gevoel.

Maar er komt soms ook eenzaamheid bij kijken.

Zeker als er dingen gebeuren waar alleen **jij** van weet en waarbij je lastige knopen moet doorhakken.

Ik heb eigenlijk maar één tip voor die momenten – en die geef ik vaker bij installaties.

De tip is: **kijk opzij**.

Bel de buur-burgemeester.

Deel dilemma's.

Vraag om raad.

Het komt je besluit heel vaak ten goede, zeg ik uit eigen ervaring.

Beste mensen,

Ik begon mijn verhaal met een bespiegeling op het fenomeen 'terugkeer'.

Daar kom ik (aan het eind van deze speech) dus ook op... terug.

Yolanda, ik wil alvast zeggen dat jouw komst voor **mij** al bijna **vertrouwd** voelt.

Dat lijkt me een heel goed signaal.

Ik mag jou dadelijk officieel beëdigen, door de verklaring en belofte af te nemen.

Maar voordat ik dat doe wens ik je eerst een **magnifieke** tijd toe in deze stad.

En Roermond: volgens mij heeft u met Yolanda de **mens in uw midden** die u zocht.

Dank u wel.